

[Chr. Madsen.]

gjorde det enkle, at man tog aftalen om samarbejdsudvalgene op og stillede spørgsmålet, om man skulle gennemføre dette ved lov, i stedet for at det skulle være en aftale imellem parterne, og så fylde noget på denne lov, sådan at der blev gennemført noget i retning af det, man kalder industrielt demokrati.

I Norge og Sverige foregår der en åben debat om, hvordan man skal gribe disse spørgsmål an. Man mener, det er nødvendigt at få ændret selve grundloven, fordi man er på vej til at antaste det, man kalder privatejendomsretten til produktionsmidlerne. Det er blot to enkelte forhold, der er nævnt; men der er mange, mange andre ting, der kunne gøres herfra for at sikre frie forhandlinger imellem parterne.

Hr. Baunsgaard hævder, at i forhold til det forslag, der blev fremsat for 10 år siden, er det foreliggende lovforslag tilpasset den udvikling, der er foregået siden da. Det kan man selvfølgelig have meget delte meninger om, og jeg er ikke enig med hr. Baunsgaard; jeg er derimod mere enig med en anden af forslagsstillerne, hr. Helveg Petersen, der i en kronik i Aktuelt den 6. april skriver, efter at han har kritiseret socialdemokratiet og de faglige organisationer, fordi de overfalder det radikale venstres forslag om et aftalenævn:

„Derimod må det forundre, at man ikke i højere grad går ind i bestræbelserne for at fremkalde nye løsninger inden for arbejdsmarkedet, hvorved funktionærernes og arbejderne medbestemmelsesret underbygges, og hvorved der sikres dem andel i udbytte etc.“

Ja, det var da noget nyt, som denne forslagsstiller har føjet ind i debatten om aftalenævn, noget der ikke engang er antydet i lovforslaget.

Jeg sagde i mit første indlæg, at jeg tror på, at der skal noget nyt ind i lønforhandlingerne, ind i forholdet mellem arbejdsmarkedets parter, der skal noget nyt til i de love, der efterhånden er ældgamle; f. eks.

er forligsmandsloven vist 33 år gammel nu, den svarer i hvert fald ikke til tiden i dag. Der er arbejdsretlige love, som man bør tage op til revision, og der er meget andet, der kan ses på i denne forbindelse, og jeg har givet tilslutning til, at vi er parat til at forhandle om alle disse problemer. Det kan måske — jeg siger måske — gå sådan, hvis vi i udvalget virkelig kommer til at tale om disse spørgsmål, at vi så kan få et helt andet lovforslag frem. Det er nødvendigt; hvis vi ikke får et helt andet lovforslag frem, kommer man ikke et skridt videre, for det, der er sagt indtil dato, er i realiteten den gamle snak, som man har kørt på igenem alt for mange år.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (*Baunsgaard*): Det ærede medlem hr. Anker Jørgensen brugte også i sit andet indlæg, som han gjorde det i sit første, en henvisning til situationen under besættelsen. Den fantasi, jeg har til at forestille mig motiverne for at gøre noget sådant, gør mig ikke i stand til at finde denne adfærd hverken tilladelig eller tiltalende, men jeg vil også gerne sige, at den er heller ikke saglig relevant, for det, det drejede sig om under besættelsen, var det generelle arbejdsmarkeds- og lønområde, det generelle område; det, det her drejer sig om, er at finde en ændret form for behandling af de samfundsvigtige konflikter, som folketinget alligevel beslutter at gribe ind over for. Heller ikke sagligt er der nogen relevant sammenligningsmulighed.

Jeg ville have været meget glad for, om det ærede medlem hr. Anker Jørgensen havde refereret videre af min udtalelse fra 1960. Jeg står fuldstændig ved det, det ærede medlem refererede — jeg ønsker, man skal prøve forhandlingens vej, og det har jeg også givet udtryk for i dag og ved fremsættelsen — men jeg sagde også: nu skal de nye forhandlingsregler have en chance for at stå deres prøve. Det har de gjort, men ikke så langt, at vi har undgået alle sam-